

Dołomity

Brenta

M. Rybák © 2007

Fakt musíme jet už v pondělí?

Vždy, když se chystám na dovolenou, se počasí, do té doby krásné, začíná kazit. Je to asi fázemi Měsíce. Celý červen může být nádherně, ale už začátkem července začíná pršet, od západu se táhne několik front, aby bylo jisté, že ať už zamíříme v Alpách kamkoliv, déšť nás nemine. Přirozeně, kdybychom jeli do Tater, fronty by se stáčely ze severu a neomylně se setkaly nad Tatrami.

Naštěstí meteorologové jsou spíše pesimisté a když věští déšť, je jakás takás naděje, že bude pršet jen chvílku a někde jinde. Přesto jsem, když mí potomkové rozhodli, že prvního července vyrazíme do Alp na ferraty, byl hodně na rozpacích. Raději jsem tedy zakoupil mapu okolí Tre Cime, které jsou celkem blízko a navíc ve slunné Itálii, kde snad hezky být musí. O dvou dnech strávených na Brentě před dvanácti lety v promočeném stanu jsem raději nepřemýšlel. Nakonec, výlet do Benátek taky nemusí být k zahození.

Pondělí

Nakonec jsem tedy podlehl rozhodnutí většiny a časně ráno jsme vyrazili. Zuzka s námi nejela, na hory se ještě necítila a i bez ní byla Hančina škodovka dost plná.

Vzhledem k absenci plánování jsme neměli nic domluveno ani rezervováno, takže jsme pro začátek vybrali chatu Zsigmundy Comici v Sextenských Dolomitech, která je jednak blízko parkoviště, jednak tam bývá prázdná. Přes Graz, Klagenfurt a Villach jsme dojeli za přeháněk a bouřek do Sextenu, kde končí silnice, o půl třetí.

Na chatu trvá výstup asi tři hodiny a jako předloni, zase jsme zmokli. Bylo to celkem jedno, při výstupu bylo dusno jako v prádelně a o moc víc mokří už jsme být nemohli. Na chatě bylo prázdná. Předpověď mizerná, nálada zatím ještě dobrá.

Úterý

Ráno zima, kupodivu neprší a ani to nevypadá příliš zle. Z dřívějška zde máme dluh v podobě Rotwandspitze, kterou jsme nezvládli, když jsme tehdy utíkali před bouřkou. Cestu jsme už znali, takže jsme

rychle došli na Elferscharte. Přestože počasí nebylo nijak extra, alespoň nepršelo a i viditelnost nebyla špatná.

Dál jsme se však nedostali. Začala se snižovat viditelnost, mraky se stahovaly dolů a když jsme se rozhodovali, co dál, přišel proti nám postarší chlapík. Mířil tam co my, ale otočil to zpět, neboť zjistil, že kuloáry jsou ještě vysněžené a zmrzlé a stejně jako my neměl s sebou ani cepíny, natož mačky. A co hůř, jistící lana byla na hodně místech pod sněhem, takže minimální jištění. Nevypadal na začátečníka a tak jsme to vzdali také.

Takhle to tedy vypadá v červenci ve slunné Itálii, v epoše globálního oteplování po mimořádně teplé zimě, kdy nedostatek sněhu ruinoval šlepraře a hoteliéry. V průvodci ferratami nelhali, časně léto v Dolomitech si žádá mačky a cepín.

Cestou zpět jsme málem zase zmokli, nicméně na chatu jsme to stihli. Nakonec to byla pěkná vycházka, všude bylo spousta květin, které později už nebudou. Ostatně průvodce i to říká jasně – v červenci vše kvete nejkrásněji, ale na horách nikdo není, protože obvykle prší.

Večer na chatě pivo, Knoedelsuppe a stupido. Déšť přešel v pořádnou bouřku.

Středa

Ráno lezeme z postelí až v devět. Leje jako z konve. Všichni turisté (tedy asi čtyři) už jsou po snídani a chystají se na útěk do údolí. Balí se do goretexů, igelitů, utěšňují batohy a chystají se zmoknout. Nechápeme, kam tak chvátají, asi chtějí skutečně promoknout.

Chatař nám i takhle pozdě udělal čaj a na dotaz na počasí se vyjádřil jednoznačně. Asi nás nepovažoval za příliš dobré kunčofty a tak byl upřímný. Za dvě hodiny se tedy i my balíme do goretexu a vyrážíme k autu. Tahle část dovolené se moc nepovedla, ale o dobrou náladu nás rozhodně nepřipravila.

Zkušenost opět zvítězila nad spěchem - přestalo pršet a v pohodě jsme došli k autu. Hanka tak dlouho básnila o ferratách na Brentě, až po nich zatoužil i Aleš. Tento den už byl tak jako tak ztracen a mohli jsme tedy použít

variantu připravenou pro špatné počasí, zvanou slunná Itálie. Podle družice by zítra na Brentě už mělo svítit slunko.

Zatím ale prší a zlepšení se nekoná. I když mám s sebou můj starý malý (a pravděpodobně i zatékající) stan, hledáme raději něco bytelnějšího. Už jsme skoro v Madoně, kde určitě žádný nocleh za přijatelný peníz nedostaneme, a stále žádný rozumný kemp. V ústí Val di Sole zastavujeme u hospody, tedy spíše pizzerie, a po dotazu na postel patron ihned nasedá na čtyřkolku a ukazuje, abychom ho následovali.

Po krkolomném sjezdu uličkami tak pro traktor zastavujeme u domku, z něhož se vyklube pensíonek s apartmá, garáží a bazénem. Prostě pohodlíčko, Hanka se dlouho sprchuje, geluje a jinak zkrášluje, nakonec, proč ne. Už neprší a tak dáváme před večeří ještě na verandě s výhledem na hory pivo. Večeře u patrona - carpaccio, špageti a víno. Hanka se ukazuje znalcem italské kuchyně a tak objednává i za nás.

cesty, chatu Brentei (2175), a objednal zde nocleh.

Ukázalo se, že to nebyl špatný nápad. Chata byla totiž plná až po střechu a chatařka nás umístila na poslední volné postele do příjemného pokojíku,

Čtvrtek

Po snídani jsme vyjeli do Madony s cílem vyvézt se lanovkou na Groste. Po dešti nebylo ani stopy a vypadalo to, že družice měla pravdu a bude konečně pěkně. Parkoviště bylo vymetené a my si libovali, že když nejsou prázdniny v Bavorsku, tak jsou Alpy skoro prázdné. Důvod byl však poněkud jiný - lanovka totiž nejezdila. Museli jsme proto vyjet na Valensinella (1530) a dál pěkně po svých.

I když nepršelo a začalo vykukovat slunce, bylo pořádné dusno a první stoupání na chatu Casinei (1850) nás pořádně propotilo. Navíc za námi vyrazil celý oddíl skautů, kteří nám stále šlapali na paty. Na chatě jsme dali pivo a protože kromě skautů bylo na parkoviště i dost Čechů, raději jsem zavolal na cíl naší

vyhrazeného pro horské vůdce. Byl až úplně pod střechou a když pršelo, kapky na ní dělaly pěkný kravál. Snad kvůli nám žádný turista, který se vůdce nedočkal, nezabloudil.

Odpoledne jsme si udělali jen krátkou procházku na chatu Alimonta. Počasí bylo ještě poněkud divoké, chvíli sněžilo, do toho svítlo slunko nebo padaly kroupy, viditelnost ale nebyla špatná a výhledy na další dny příznivé.

Večer víno, špagety a mariáš. Chleba dochází. V noci bylo v našem pokojíku dost zima, ale spali jsme dobře.

Výhled z chaty na vzdálené hřebeny Pressanely

Pátek

Snídáme jako páni - žádné paštiky z domova, ale paštiky italské, kávička, marmeládky... Došel totiž chleba, či spíše jsme ho při přesunu ze Sestonu zapomněli nakoupit, a tak snídani kupujeme.

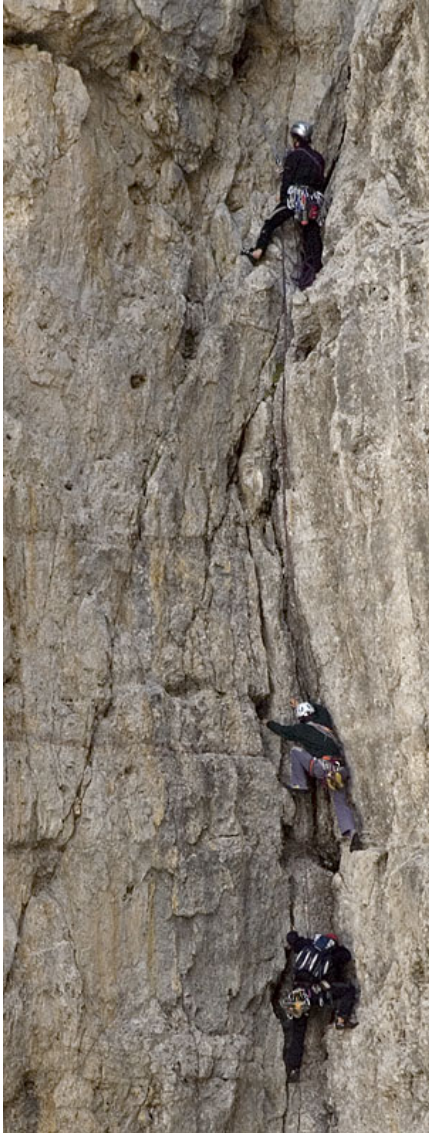
V sedm už vyrážíme na ferratu Bocchette Centrale. Je pěkně zima, zahřejeme se teprve do kopce. Tam, kde jsme loni v září šli

po kamenech, jsou ještě firnová pole, která teď, kdy jsou ještě zmrzlá, dost kloužou. Zato je dobrá viditelnost a tak foťák ani neschovávám.

Na Kampanile je několik dvojek a trojek na lanech. Lezou rychle a zdá se, že si vybrali dost lehké cesty. Hanka jde tuto ferratu už

podruhé a já potřetí, takže už víme, kde se zastavit a fotit. Jsme rychlí a předcházíme několik anglických párů. Jediné zdržení tak představuje vrcholový kompot. Chleba jsou jen zbytky, musíme vystačit s tatránkami.

Na Alimonte jsme už v půl druhé. Poroučíme Speckknodellsuppe, teplák piva a dortu, na níž se Hanka těšila snad už z Brna. Nikam nespěcháme a procházkou sestupujeme na naši chatu. Aleš s Hankou jdou před večerí ještě do peřin, já se vracím kousek pod chatu po cestě, po níž jsme přišli především. Rostou zde snad všechny možné dolomitské květiny včetně protěže a nádherných lilií. Protože nemám nic jiného na práci než opalování, je dost času si jich pár vyfotit. Jakmile začalo zapadat slunko do mraků, zahrnala mě zima spolu s hladem do chaty.

Večer obvyklá sestava čaj, víno, špagety a mariáš. Chleba došel, je vyhlášena poušť. Děti slyší energetické tyčinky.

Sobota

Paní domácí nás hned ráno potěšila, můžeme zůstat do neděle. Původně jsme dnes měli pokojík uvolnit, což by znamenalo přenést všechny věci na Alimontu a teprve potom jít na túru. Takhle nemusíme spěchat, zítra můžeme pohodlně sejít k autu a navíc ušetříme, protože na Alimontě nedávají slevu na Alpenverein.

Ráno je zima, azuro, nebe bez mráčku a nádherná viditelnost. Rychle nastupujeme na Sentiero SOSAT. Výhledy jsou impozantní a na kritických žebřících žádná tlačnice, ta se dělá později až za námi. Hanka, která byla loni utahaná z batohu, je neustále vpředu a vysloužila si přezdívku horská koza. I Aleš, který má pár ferrat z Lago di Garda za sebou, kouká. Na vrcholu povinné foto a vrcholový kompot. Chleba není, takže celé obědové menu sestává z jednoho hermelínu pro tři a tatraneček.

V poledne jsme už na Rif. Tuckett. Lidí je zde neskutečná spousta, takže dáváme jen pivo a polívku a rychle pryč. Chceme ještě udělat ferratu Benini, kterou jsme loni šli v opačném směru a na níž nás nad Tuckettem chytla bouřka.

Výstup od chaty na sedlo pod Cima Sella se zdá nekonečný. Bezvětří, slunko do nás pere shora a od sněhu a bílého vápence se oslnivě odráží, za chvíli jsem pěkně spálený. Ochranné faktory sice stály hodně peněz, ale nějak nefungují. Potrestali jsme se za vynechání odpolední siesty. Vrcholový kompot byl jen částečnou satisfakcí, ale pomohl hodně.

Vlastní ferrata Benini, kterou jsme minule absolvovali s plnými batohy nahoru, byla najednou docela příjemná, když jsme šli nalehko a dolů. Velmi vzdušné a exponované traverzy. Bohužel, už udělal se slabý opárek a fotit nemělo valný smysl, jen pár snímků z traverzů. Začalo se zatahovat a na Lago di Molveno ani nebylo přes mraky vidět.

Sestup se táhl a Tuckett se pořád neobjevoval. Nebe se zatáhlo, na protějším horském masivu se blýskalo a zdálo se, že bouřka musí přijít každou chvíli. Nakonec jsme to stihli, déšť se nám vyhnul a chata stála na svém místě. Protože na rif. Brentei bychom dorazili pozdě, raději jsme se najedli zde. Mezitím se mraky rozehnaly, už napapaní jsme spokojeně sešli kolem Fridolína a než se úplně setmělo, došli jsme na naši chatu. Dnešní

trasa byla poněkud náročná a tak toho máme opravdu dost.

Na počest zdaru celé expedice tak dáváme jen jednu rundu grappy, dojídáme poslední zbytky tatranek a keksíků a spokojeně zaléháme.

Neděle

Ráno vstáváme brzy a spěcháme s balením, protože musíme sjet z Valensinelu dolů do Madony dřív, než uzavrou silnici jen pro autobusy. Dolů to však jde rychle, času je dost. Stejně však na úzké silničce v příkrém svahu několikrát jen tak tak vyhýbáme protijedoucím autům, autobus jsme naštěstí nepotkali.

Domů se vracíme stejnou cestou, zpomalovanou jen neustálým zastavováním u každé samoobsluhy, neboť Hanka musí mermomocí koupit malého medvídku Pú. Po prohledání asi dvaceti obchůdků toho nakonec nechala a spokojila s nákupem klasických dárečků pro mamku a kamarádky. Jistě tušíte, že v naší samošce před domem měli celou tu dobu medvídků plné dva stojany.

Kromě pár bouřek a jedné bouračky, která nás donutila objet po okreskách půl Rakouska, se dál nic nepříhodilo. Hurá, jsme zpět doma a ráno můžeme jít klidně do práce.

